

Peter de parkiet



Lenie Stafleu-Kruikemeier

PETER, DE PARKIET



LENIE STAFLEU-KRUIKEMEIER

PETER, DE PARKIET

Met illustraties van Corrie van der Baan

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

Voor Anja



1. Ik ben tante

Kijk, daar loopt een deftig dametje op de straat. Een heel deftig dametje.

Ze heeft een prachtige hoed op met een lint er omheen en een roze bloem erop. Geen echte bloem, hoor, maar hij is wel heel mooi.

En ze heeft lange handschoenen aan. En aan haar arm hangt een tas. Die is wit.

Kijk eens wat een kleine pasjes ze neemt, hoe voorzichtig ze loopt. Dat moet wel, want haar schoenen hebben héél hoge hakjes.

Wie is dat dametje toch? Waar zou ze naar toe gaan?

Nu is ze bij het eind van de stoep. Maar ze steekt niet de straat over. Ze keert om en loopt terug.

Kijk eens goed! Kijk eens heel goed! En luister ook eens! Dan hoor je: slof-slof-slof.

Is het wel een echte mevrouw? Nee hoor, het is Rinske, Rinske van de dokter.

Zie je dat derde huis daar in de rij? De deur staat een eindje open. Daar woont Rinske.

Slof-slof. Ze loopt naar haar huis. Ze blijft voor de deur staan. „Tingelingeling,” zegt ze, „tingelingeling.” Want ze kan nog niet echt bij de bel. Die zit zo hoog.

Ze steekt haar hoofd om de hoek van de deur. Daar komt moeder al aan.

„Mam, hoor eens. U dacht dat ik de groenteman was, hè, en u zei: „O, o, wat moeten we vandaag nou weer eens eten?” En toen was ik het, hè, en ik was tante, en ik kwam op visite.”

Moeder lacht. Rinske trekt gauw de deur weer een eindje dicht en ze zegt nog eens: „Tingeling!”

„O,” roept moeder, „daar zal de groenteman zijn. Wat moet ik vandaag nou weer eens eten? Andijvie of peentjes?” Ze doet de deur verder open.

„Dag,” zegt Rinske. „Ik kom op visite.”

„O, tante, ben jij het!” roept moeder. „Wat gezellig. Kom gauw binnen, dan zet ik vlug een kopje thee. Ik dacht dat het de groenteman was.”

„Nee hoor,” lacht Rinske, „ik ben het. Hoe vind je mijn nieuwe schoenen en mijn hoed?”

„O, wat prachtig, tantel! Je bent zeker pas naar de stad geweest?”

„Ja, ik heb gisteren nieuwe hakschoenen gekocht.” Rinske noemt schoenen met hoge hakken altijd hakschoenen.

„De hakjes zijn wel een beetje hoog, hè?”

„Ja,” zegt Rinske. „Het is wel een beetje moeilijk, hoor. Maar het staat toch heel deftig.”

„Dat vind ik ook,” zegt moeder. „Alstublieft, tante, hier hebt u een kopje thee. Wilt u er suiker in?”

„Heel graag, drie scheppen,” zegt Rinske beleefd. „Hebt u het druk?” vraagt ze aan moeder.

„Ja, ik moet zo weer aan het werk. Ik moet de aardappels nog schillen en de sla schoonmaken. Gaat u nog een eindje wandelen, tante?”

Maar Rinske gaat naar boven toe. O, wat is dat moeilijk om de trap op te lopen met moeders hakschoenen. Ze verliest ze bijna. Op moeders slaapkamer onder in de kast, daar staan een heleboel schoenen met hoge hakken. Bruine en zwarte, en een paar rode. Die zijn zo mooi! Ze glimmen zo prachtig en er zit een strikje op, net een klein vlindertje. Ze zijn veel mooier dan Rinskes witte hakschoenen.

Ze trekt ze gauw even aan, en kijkt in de grote spiegel aan de kastdeur.

O, wat staat dat deftig, die rode schoenen!

Rinske loopt naar de trap.

„Mamma!” roept ze. „Mamma, hoor eens! Mag ik uw rode hakschoenen aan? Heel even maar?”

„Nee, Rinske,” roept moeder van beneden. „Dat weet je best. Dat zijn mamma’s nieuwe schoenen. Doe ze maar gauw uit en zet ze weer netjes in de kast.”

„Dan wil ik ook geen tante meer zijn,” zegt Rinske boos.

„Dan moet je maar weer Rinske worden. Daar is niets aan te doen,” vindt moeder.

Gelukkig blijft Rinske nooit lang kwaad. Met een zucht zet ze de rode schoenen in de kast. O, wat zijn ze mooi! Ze aait met haar vingertjes over het strikje, dat net een vlindertje is.

Als ik groot ben, denkt ze, koop ik ook rode hakschoenen, net als mamma.

2. Peter, de parkiet

Als Rinske uit de kleuterschool komt, gaat ze eerst altijd een poosje met Peter spelen.

Weet je wie Peter is? Denk je dat het een klein jongetje is, dat naast haar woont?

Niks hoor, Peter is een parkiet. Hij zit in een grote koperen kooi in de vensterbank. Het is zo'n leuk vogeltje. Zijn kopje is blauw en hij heeft allemaal gekleurde veertjes.

Peter is heel knap. Hij kan een beetje praten.

„Peter, Peter,” roept hij telkens, en als Rinske binnenkomt: „Inse, Inse.” Dat betekent: Rinske, Rinske!

Ja, die twee zijn goede vriendjes samen.

O, kijk eens wat Rinske doet. Ze maakt de kooi open, en Peter vliegt zo maar door de kamer. Mag dat wel? Ja hoor, dat mag best. Als het raam maar niet openstaat, want dan zou Peter wegvliegen. Nu zit hij boven op de lamp.

„Kom dan, Peter, kom dan!” roept Rinske. Ze houdt haar handje uitgestrekt.

Daar komt hij al. Maar hij gaat niet op Rinskes hand zitten. Die malle vogel zit boven op haar hoofd. Rinske voelt zijn pootjes bewegen. Ze vindt het niks eng, hoor. Hoepla, daar vliegt hij alweer.

„Vind je het fijn om in de kamer te vliegen?” vraagt Rinske.

„Ja, hè? Maar je mag niet naar buiten toe. Nooit. Jammer, hè? Want dan kun je ons huis niet meer terugvinden. Dan ben je helemaal, helemaal alleen in de lucht. De lucht is heel hoog. Nog hoger dan de wolken.”

„Inse, Inse!” roept Peter. Hij zit nu in het raamkozijn en kijkt

naar buiten. Hoor hem nu toch eens kwetteren. „Ja, ja, Rinske,” betekent dat. „Ik weet wel dat het erg gevaarlijk is. Maar ik zou toch wel eens een keertje die mooie blauwe lucht in willen vliegen.”

Die domme Peter. 't Is maar goed dat Rinske niet kan horen wat hij allemaal zegt.

„Kom maar, dan ga je weer in je kooi.” Ze legt haar handje op de vensterbank en: trip-trip, Peter stapt erop.

Voorzichtig brengt ze hem naar het open deurtje. Maar als ze er vlakbij is . . . floep! Dag, zegt Peter. Hij vliegt alweer.

„O, ik weet wat!” roept Rinske. „Jij was een heel gevaarlijke vogel, hè, en ik moest jou vangen. Ja?”

Peter vindt het een leuk spelletje. Hij vliegt van de ene kant van de kamer naar de andere, en Rinske holt hem achterna. Ze schopt de stoelen op zij en het bloementafeltje. Maar Peter laat zich niet pakken, hoor!

Daar komt moeder binnen.

„Wat maak je toch een leven,” moppert ze. „En waarom staan die stoelen zo scheef?”

„Peter wil niet in zijn kooi, en ik moet hem vangen,” hijgt Rinske. „Domme meid,” zegt moeder. „Zo maak je hem bang. Kom maar, Peter.” Moeder houdt haar hand omhoog en Peter komt er direct op zitten. Hij is zeker ook een beetje moe geworden van die wilde jacht. Gehoorzaam gaat hij in zijn kooi. Met een zucht doet Rinske het deurtje dicht.

3. De verkleeddoos

Vandaag mag Joke bij Rinske spelen. Joke is Rinskes vriendinnetje. Ze woont aan de overkant.

Boven op Rinskes kamertje, onder in de speelgoedkast, staat een grote kartonnen doos. Dat is de verkleeddoos.

Weet je wat er allemaal in zit? Oude jurken van moeder. Een gele. En een rode gebloemde. En een groene. O, een heleboel. Wel drie rokken. Een roze nachtpon en een witte onderjurk. Er liggen ook hoeden in. Een zwarte en een blauwe. En een lange grijze sjaal. En natuurlijk moeders oude hakschoenen.

Als Rinske op de stoel klimt, boven op haar slaapkamertje, kan ze de deur van Jokes huis zien.

Kijk, hij gaat open. Daar komt Joke al. Rinske bonst op het raam en zwaait.

Joke holt niet direct naar de overkant. Ze loopt eerst een eindje over de stoep, tot aan de hoek. Daar is het zebrapad. Daar moet je oversteken.

Nu kan Rinske Joke even niet meer zien. Ze gaat gauw naar beneden om open te doen.

„Ssst, zachtjes hoor, want mamma slaapt,” zegt ze tegen Joke. Op hun tenen gaan ze naar boven.

„Zullen we met de verkleeddoos?” vraagt Rinske.

„Ja!” juicht Joke. „De verkleeddoos!”

Rinske doet de speelgoedkast al open.

„Ik mag de groene jurk, hè?” bedelt Joke.

„Goed. Dan ben jij oma, en ik ben moeder. En dan kom ik bij je op visite.”

O, wat zien ze er deftig uit, die twee. Rinske heeft de gebloemde



jurk aan. De hoed van moeder zakt een beetje over haar ogen, maar dat hindert niet. En Jokes jurk sleept helemaal over de grond. Je kunt de witte schoenen niet eens zien. Maar dat hindert ook niet. Ze zijn tòch heel deftig.

„O, ik weet wat!” roept Rinske. „We gingen op reis, hè. En de trap, dat is de trein. We gaan heel ver weg.”

„Naar Zwitserland,” bedenkt Joke.

Ze wil al op de trap gaan zitten. Maar Rinske houdt haar tegen. „Nee, nee, eerst moet je toch kaartjes kopen.”

O ja, dat is waar ook. Joke komt al terug. Maar dan . . .

Rombeldebombeldebom!

Daar rollen de beide hakschoenen de trap af. Het is net of ze elkaar achterna zitten. Die Rinske en Joke! Ze proesten van het lachen.

„Ssst, sst!” fluistert Rinske. „Mamma slaapt, hoor!”

„O!” Joke houdt haar hand voor de mond. Maar ze moet toch lachen.

„Ga jij ze pakken!” fluistert ze. „Ik durf niet, hoor. Als je moeder wakker wordt!”

Rinske durft wel. Net als ze beneden is, wordt er gebeld. Dat is Jokes moeder.

Ze lacht als ze die twee deftige dames ziet.

„U bent hier zeker op visite?” zegt ze. „Weet u ook of Rinske en Joke hier aan het spelen zijn?”

„Dat zijn wij! Dat zijn wij!” juichen de twee mevrouwen.

„Wat!” roept Jokes moeder. „Zijn jullie Joke en Rinske? Ja, nu zie ik het. Ik dacht dat jullie twee deftige tantes waren.”

Wat hebben ze daar een plezier om!

Joke moet even mee naar huis. Ze mag haar nieuwe jurk passen. Anders kan haar moeder niet verder naaien. Wat jammer is dat nu.

„Maar ik kom zo terug, hoor,” zegt Joke.

Roets, roets, ze heeft de lange groene jurk al uit. Ze holt ermee naar boven. Daar staan haar eigen schoenen nog. Haar moeder moet de veters vastmaken, dat kan Joke nog niet.

Daar gaan ze met z'n tweeën naar de overkant. En Rinske is weer alleen.

4. De rode hakschoenen

Ja, wat zal Rinske nu eens gaan doen? Moeder slaapt nog. Het is zo stil in huis. Ze doet voorzichtig de kamerdeur open.

„Insel Insel!” roept Peter.

„Dag,” zegt Rinske. „Ik ga nou niet met je spelen, hoor. Joke komt zo terug.”

„Peter! Peter!” roept de parkiet.

Maar Rinske let niet meer op hem. Ze heeft iets anders gezien.

Daar . . . o, daar onder de bank, staan moeders rode schoenen.

Wat zijn ze toch mooi! Het strikje lijkt net op een vliedertje.

En de hakjes zijn zo hoog en zo dun!

Ze schopt de andere, oude schoenen uit. Heel, heel even maar aanpassen. Wat staat dat deftig!

Ze loopt voorzichtig door de kamer. Ze wiebelen zo eng. Als Jokes moeder haar nu zag, zou ze zeker denken dat ze een echte tante was. En Joke . . . Joke heeft ze nog nooit gezien. Ze zijn ook pas nieuw.

Zal ze . . . zal ze ze even aanhouden tot Joke komt? Vijf minuutjes maar . . .

Het duurt erg lang voordat Joke terugkomt. Rinske is al naar boven gelopen op haar kousen en heeft de witte tas gehaald en de lange handschoenen. De hoed staat helemaal scheef op haar hoofd. Met de tas aan haar arm en de rode schoenen weer aan loopt ze naar de gang. Ze doet de voordeur open en kijkt naar de overkant.

Jokes deur is nog dicht. Wat duurt het toch lang! Misschien — misschien komt Joke helemaal niet méer terug.

Daar komt de tram langs. Er zitten heel weinig mensen in. Hij

stopt bijna vlak voor hun huis.

Er stapt een mijnheer in de tram en een heel oude dame. Rinske kent die mijnheer wel. Hij woont drie huizen verder op de hoek. Kijk, hij zwaait. Rinske zwaait terug. Haar tas gaat mee de hoogte in en haar hoed zakt nog verder naar achteren.

Daar rijdt de tram alweer.

Nu kan ze Jokes deur weer zien. Hij is nog dicht. Rinske zucht ervan.

Zal ze . . . zal ze naar de overkant gaan? Heel, heel eventjes maar? Dan kan Jokes moeder de rode hakschoenen ook zien. O, ja!

Rinskes hart bonst een beetje. Het mag eigenlijk niet. Maar het is maar zo'n klein eindje. Ze komt immers direct terug!

Daar gaat ze al. De deur blijft op een kier staan.

Slof-slof-slof. Ze kan maar heel kleine pasjes nemen. Anders valt ze vast. Maar ze wil toch gauw aan de overkant zijn.

O, domme Rinske! Je moet toch eerst naar het zebrapad lopen!

Ja, maar dat duurt zo lang, en er is helemaal geen auto te zien.

Slof-slof-slof. Nu de tramrails over. Gauw, gauw!

Niet zo vlug, Rinske, niet zo vlug, want . . . O, zie je nu well!

Daar ligt ze al languit over de tramrails. Au, au, wat doen haar knietjes pijn. Ze begint hard te huilen. En waar zijn de schoenen en de tas?

De tas is een heel eind weggeleden. Hij ligt bijna aan de overkant.

En de schoenen? O, daar — daar ligt er één. Rinske pakt hem vlug. En die andere . . . waar is die andere? O, die staat netjes rechtop — het dunne hakje in de rails.

Rinske wil hem ook pakken. Maar het gaat niet. Hij zit helemaal vast in de rails. Rinske rukt en trekt. Ze begint nog veel harder te huilen. O, mamma's mooie schoenen! Als de tram nu komt . . .

Als de tram over die prachtige rode schoenen heen rijdt . . .

Zo probeert het nog eens en nog eens, met allebei haar handjes. Heel in de verte komt een auto aan. Rinske ziet het. Ze holt op

haar kousjes naar de stoep, de ene schoen in haar hand. En de andere — de andere staat midden op de straat. Helemaal alleen! „O, o, o,” huilt Rinske. Ze slaat haar handjes voor de ogen en trappelt op haar kousevoetjes.

Ze wil er weer naar toe rennen. Maar ze durft niet. De auto is al dichtbij. Ze schreeuwt zo hard, want als de tram . . . o, als de tram . . .!

Wat is dat? De auto stopt. Vlak langs de stoeprand. Vlak voor Rinske. Nu kan Rinske de rode schoen niet meer zien. Alleen de grote blauwe auto.

Maar wat ziet ze daar op de voorruit? Een wit kaartje met een rood slangetje. Dat is, o, dat is vaders auto!

„Pappa! Pappa!” Rinske trekt aan het portier. Ze bonst op het raampje. „Pappa, de tram, de tram!”

Rinskes vader is al uit de auto. Hij ziet de rode schoen in Rinskes hand en dan . . . dan ziet hij ook de andere, die rechtop in de rails staat, helemaal alleen.

In drie grote passen is vader bij de schoen. Hij trekt en trekt. Rinske vergeet te huilen. Zou vader hem eruit krijgen? Ja hoor, hij houdt hem al in zijn hand. Gelukkig, want daar in de verte komt de tram aan. Rinske lacht door haar tranen heen.

Maar vader lacht helemaal niet. Hij kijkt heel boos.

„Ondeugende meid,” zegt hij. „Kijk nu eens. Mamma’s mooie nieuwe schoenen. Helemaal kapot.”

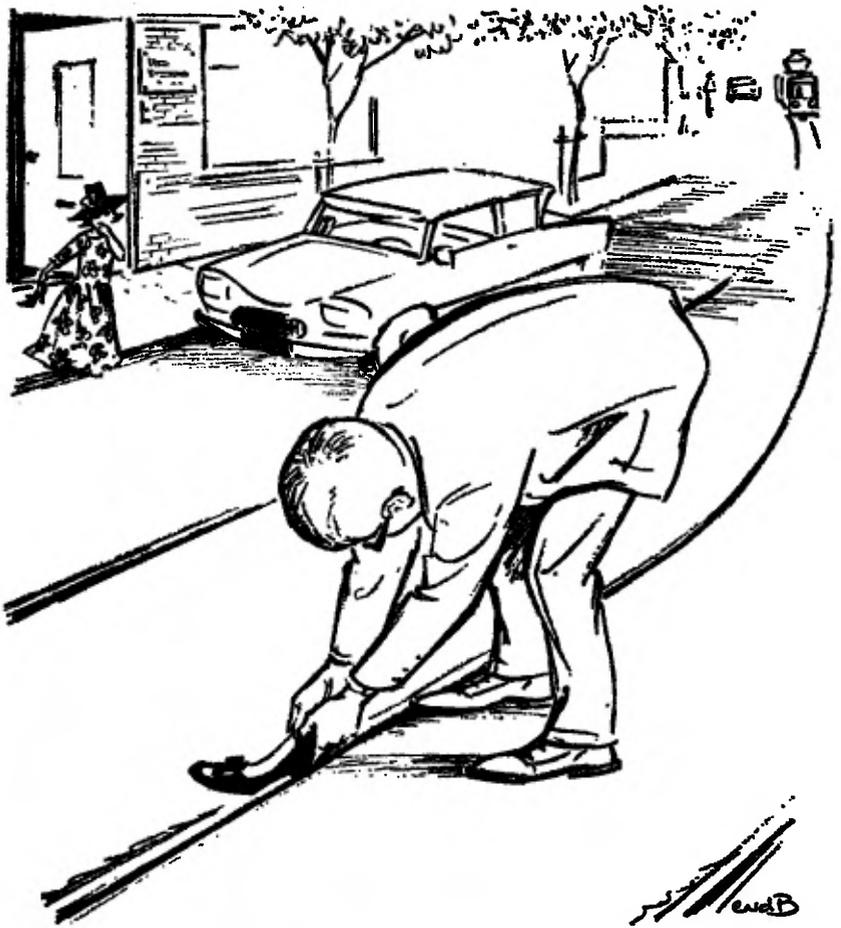
Ja, Rinske ziet het. De hak zit los. Hij wiebelt heen en weer, en het rode leer is er een beetje afgegaan.

Rinskes lipje beeft. Ze heeft er zo’n spijt van. Mamma was juist zo blij met de rode schoenen, en nu zijn ze stuk.

„Rinske! Rinske!” Dat is Jokes stem. Ze komt al aangehuppeld over het zebrapad. „Ik kom weer bij je spelen.”

Maar Rinskes vader zegt: „Nee, Joke, vanmiddag mag het niet meer. Rinske is heel stout geweest. Ze krijgt straf.”

„O,” zegt Joke. Ze loopt terug naar de overkant. Nu huppelt ze niet meer. Jammer is dat nu! Het ging juist zo fijn!



„En jij naar binnen. Vooruit. We zullen eens kijken of mamma al wakker is. En dan moet je haar alles vertellen.”

„Ik durf niet,” bibbert Rinske. Ze blijft bij de deur staan wachten tot vader de tas gepakt heeft en de auto heeft afgesloten. En dan moet ze wel.

Ze gaat stilletjes naar boven toe en doet de lange jurk uit. Ze stopt de zwarte hoed weer in de doos. Dan wil ze weer heel zachtjes naar beneden gaan. Maar daar gaat moeders slaapkamerdeur open.

„Hallo, die Rinske!” lacht moeder. „Hebben jullie fijn gespeeld?” Ze wordt hoog in de lucht getild en moeder geeft haar een zoen. En dan – dan begint Rinske heel hard te huilen. Zo hard! Moeder schrikt ervan.

„Kindje!” roept ze. „Wat is er nou? Wat is er gebeurd?” Daar komt vader ook de trap op. Rinske begint nog harder te huilen.

Moeder begrijpt er niets van.

„Kom nou eens hier,” zegt ze. Ze zet Rinske op het grote bed neer en slaat de arm om haar heen.

Vader komt ook op het bed zitten. En dan vertelt Rinske alles. Van Joke, die even weg moest. Van de rode schoenen die onder de bank stonden. Dat het zo lang duurde voor Joke terugkwam, en dat ze toen . . .

„O, mamma, ik was zo bang dat de tram kwam. En nou zijn ze helemaal niet mooi meer. Ik heb er zo’n spijt van, mam.”

Moeder kijkt heel verdrietig.

„Je bent ongehoorzaam geweest,” zegt ze. „En het was ook heel gevaarlijk. Als pappa nu eens niet gekomen was?”

Rinske snikt maar door. Ze kijkt naar de schoen, die arme kapotte schoen.

„Kunt u hem niet meer maken, pappa?”

Nee, dat kan haar vader niet. Dat moet de schoenmaker doen.

„Ik zal nooit meer uw schoenen aandoen, mam,” belooft ze.

„Heus niet?” vraagt vader.

„Echt, echt niet!”

„Nou, droog dan maar gauw je tranen en ga nog wat met Peter spelen.”

„Bent u nu niet boos meer?” Ze slaat haar armpjes om vaders en moeders hals tegelijk. „Als ik groot ben en een heleboel centjes heb, dan koop ik voor u nieuwe hakschoenen. Heel mooie. Nog mooier dan deze.”

„Nog mooier?” vraagt moeder. „Nou, dat kan haast niet.”

5. Op het spreekuur

Dinsdag is een heel fijne dag. Dan komt oma altijd en dan hoeft Rinske niet naar de kleuterschool van moeder.

Als moeder 's morgens zegt: „Rinske, het is dinsdag,” dan staat ze in twee tellen naast haar bed. Hoi, hoi, het is dinsdag, oma komt vandaag!

Oma brengt altijd wat mee voor Rinske. Een luchtballon, een belleblaas of een klein blocnootje. Soms ook alleen maar een paar schuimpjes of een toverbal. Maar altijd zit er iets in de tas. En ze kan zulke fijne verhaaltjes vertellen!

Als vader klaar is met het spreekuur, gaat hij oma halen. Gek woord, hoor, spreekuur. Rinske weet wel wat het betekent. Dan komen er mensen vertellen waar ze pijn hebben, en dan geeft vader ze een drankje of poeders.

Rinske gaat met haar knietjes op de stoel voor het raam zitten. Dan kan ze al die zieke mensen zien aankomen.

Je kunt helemaal niet zien dat ze ziek zijn. Raar is dat... Ze zwaaien soms naar Rinske en lachen gewoon.

Vijf zijn er al voorbijgegaan. Dat is niet zoveel. Soms komen er wel tien of twaalf. Dan heeft vader het erg druk.

Rinske zucht. Vader heeft het altijd druk. Ze heeft al zo vaak gevraagd of vader haar pop wil maken. Als ik tijd heb, zegt vader dan. Maar hij heeft nooit tijd. En die arme Elsie heeft al een hele poos maar één been. Dat is niks leuk, hoor. Wat heb je nu aan een pop met één been? En het is ook echt zielig.

O, ik weet wat, denkt Rinske ineens. Ik weet wat! Ja, o ja, dat doe ik!

Ze holt naar boven toe. Daar zit Elsje met haar ene been. Het andere ligt ernaast, een eindje verder. Het is net of Elsje er heel verdrietig naar kijkt.

„Dag, Els,” zegt Rinske. „Waar is je jasje? O, dat heb je al aan! Kom maar. We gaan naar de dokter toe. Ja, heus! Het is spreekuur. En dan komen alle mensen die pijn hebben. Kom maar!” Ze zet Elsjes witte mutsje op en neemt haar mee naar beneden. Het ene been gaat ook mee, natuurlijk.

Aan het eind van de gang zijn twee deuren naast elkaar. Op de ene staat een bordje „Spreekkamer”. En op de andere: „Wachtkamer”. Dat kan Rinske nog niet lezen, maar ze weet toch wel waar ze wezen moet. Die ene deur vlak bij de keuken is vaders kamer, met het bureau. Die andere is voor de mensen. Dat is de wachtkamer.

„Eerst naar de wachtkamer. Want je moet wachten tot je aan de beurt bent. Dat is eerlijk. Je hoeft niet bang te zijn, hoor Els. Het is een heel aardige dokter. Hij is ook mijn pappa, zie je!”

Voorzichtig duwt ze de deur van de wachtkamer open. Een beetje eng vindt ze het toch wel, bij al die vreemde mensen te gaan zitten. Maar ze doet het toch, hoor.

O, daar is nog een stoel vrij, naast die dikke mijnheer.

Wat is het akelig still! Niemand zegt er wat. Rinske ook niet. Ze zit met Elsje op haar schoot, netjes rechtop. De mensen kijken zo naar haar. Ze krijgt het er warm van.

„Heeft uw kindje een ongeluk gehad?” vraagt de dikke mijnheer ineens.

Rinske knikt ernstig.

„Ze is van de trap gevallen. Ja, mijn andere kindje, hè, die had het hekje open laten staan. En toen is ze zo, rombeldebom . . .”

„Ach,” zegt de dikke mijnheer. „Heeft ze erg veel pijn?”

„Heel erg veel! Nou, maar ze huilt haast nooit, hoor.”

„Is ze altijd zo flink?” vraagt een mevrouw tegenover Rinske.

„Ja, altijd. Ze heeft al heel lang maar één been, hè, want mijn pappa heeft het zo druk, zo druk. Er zijn zoveel zieke mensen!”

Ineens gaat er een belletje. Rinske schrikt ervan. Ze wipt van haar stoel af en het been van Elsje rombeldebomt op de vloer. O, alle mensen kijken ernaar.

„Uw kindje is geloof ik wel heel erg ziek,” zegt de mevrouw. Rinske knikt.

„Waarom ging dat belletje?” vraagt ze.

„Dat betekent dat er iemand naar de spreekkamer mag gaan.”

„O, wat leuk is dat! Als het belletje weer gaat, mag ik dan?”

„Eigenlijk ben je nog niet aan de beurt,” zegt de dikke mijnheer.

„Als ik naar binnen geweest ben, dan mag jij. Ik was er eerder.” Ja, dat is eerlijk.

„Hebt u ook pijn?” vraagt Rinske.

De dikke mijnheer lacht.

„Een beetje wel, ja,” zegt hij.

„Dan bent u ook erg flink, hoor. Als ik pijn heb, dan ga ik wel eens huilen. Maar dan geeft mamma er een kusje op en dan is het over.”

Ring! Daar gaat het belletje weer. Rinske schrikt er telkens van. Nu moet de dikke mijnheer naar binnen.

„Denk erom,” zegt hij nog tegen Rinske, „straks jij, hoor.”

Rinske knikt. Er is nog maar één mevrouw in de wachtkamer. Ze kijkt telkens op haar horloge. Opeens zegt ze:

„Als het belletje weer gaat, mag ik dan eerst naar binnen?”

„Het is mijn beurt,” zegt Rinske.

„Ja, dat is waar. Maar ik moet naar school, zie je.”

Rinske begint hard te lachen.

„Grote mensen hoeven toch niet naar school!”

„Maar ik ben de schooljuffrouw. En dan zijn mijn kindertjes helemaal alleen in de klas.”

„O,” zegt Rinske. „Van de grote school? Als ik zes ben, ga ik ook naar de grote school. Dan kom ik bij u in de klas, hè?”

„Misschien wel,” zegt de juffrouw.

„U mag best eerst, hoor,” belooft Rinske.

„Ik ben zo weer klaar, het duurt maar een minuutje.”



Nu zit Rinske helemaal alleen in de wachtkamer, met Elsje. „Zul je flink zijn?” vraagt ze aan haar poppekind. „Misschien doet het wel even pijn, hoor. Maar dan heb je weer twee benen, hè, en dan mag je straks mee oma halen. O, Els, het belletje. Kom maar, kom maar gauw mee.”

De dokter zit achter zijn bureau. Wat gaat die deur voorzichtig open! En dan ziet hij Rinske binnenkomen met Els op haar arm. O, wat moet die vader lachen!

Rinske ziet het niet. Ze is bezig de deur weer dicht te doen. Dat moet altijd als je bij de dokter komt. Als ze zich omdraait, kijkt vader alweer ernstig.

„Dag mevrouw,” zegt hij.

„Dag dokter. Ziet u, mijn kindje is van de trap gevallen. En nu

is haar been eraf.”

„Ai,” zegt de dokter, „dat is lelijk. Mag ik eens even kijken?”
Rinske geeft Elsje aan vader.

„Ik geloof dat het elastiek is losgeschoten,” zegt ze.

Vader neemt een tangetje. Hij probeert het elastiek te pakken.
O, wat gaat dat moeilijk, telkens schiet het weer weg.

Rinske kijkt gespannen toe. Ze zucht diep. Zou het lukken?

Ja, o ja! Daar komt het elastiek al uit het poppelijf. Nu moet het haakje in het been. Een — twee . . . Ja — nee — ja . . . hij zit!

„Hoi, hoil!” roept Rinske. Ze wil Elsje al van vaders bureau pakken.

„Ho, ho,” zegt de dokter. „Voorzichtig, mevrouw. Het is een zware operatie geweest.”

O, kijk eens! Rinskes ogen schitteren. Vader doet een mooi wit verband om het been. Hij maakt het vast met een pleister. Nu is het net echt.

„Zo, mevrouw. Dat moet er twee dagen om blijven zitten.”

„Dank u wel, dokter, dank u wel!”

„Nu krijgt u nog een drankje voor haar, voor de koorts.” Vader pakt een flesje van de plank en doet er water in. Dan plakt hij er een wit briefje op. „Twee keer per dag een theelepeltje. Zult u het niet vergeten, mevrouw?”

„Nee dokter, dag pap, dank u wel, pap!”

„Dag mevrouw Rinske!” De dokter drukt alweer op het belletje. Rinske holt naar de keuken toe, naar moeder. In haar ene hand Elsje, in de andere het flesje met het drankje.

„Mam, mam, hoor eens! Elsje is naar de dokter geweest. En ze heeft een echt verband om haar been.”

„Wat!” roept moeder verbaasd. „Ben jij in pappa’s kamer geweest? Maar dat mag toch niet?”

„Maar ik heb gewacht, in de wachtkamer.”

Daar komt vader ook al aan. Het spreekuur is om.

„Ja, ja,” zegt hij. „Die kleine heks. Ze dacht: pappa heeft geen tijd, dan zal ik maar naar de dokter gaan.”

Rinske lacht.

„Fijn, hè,” zegt ze tegen moeder. „Gaan we nu oma halen?”

„Ja, een-twee-drie,” zegt vader. „Want ik heb nog een hoop te doen vandaag.”

6. Bezoek van de muizen

„Hier is uw tas, oma.” Rinske tilt de grote zwarte tas met allebei haar handjes. Hij is heel zwaar.

„Dank je wel,” zegt oma. Ze zet de tas naast haar stoel neer. Rinske blijft ook bij de stoel staan.

„Zit er niets in de tas, oma?”

„O ja,” zegt oma, „een heleboel. Hij was toch heel zwaar?”

„Wat zit er dan in?” vraagt Rinske.

„Mijn breiwerk, en een zakdoek, en mijn portemonnee.”

„Anders niets?”

„O, nog veel meer. Mijn tramkaart en een flesje eau-de-cologne en een haarkam.” Oma lacht. Ze plaagt Rinske maar een beetje.

„Zullen we eens kijken of er ook nog iets anders in zit?”

„Jal” juicht Rinske. „Ja, omal” Ze tilt de tas weer op en zet hem op oma’s schoot. Ze kijkt en kijkt . . .

„Ik zie niets,” zegt oma. „En jij?”

Nee, Rinske ook niet. Zou oma het heus vergeten zijn?

„Doe je ogen eens dicht! Nee, heel stijf.”

Rinske knijpt ze helemaal samen.

„Kijk maar,” zegt oma.

Ooo, wat is dat mooi! Een klein toltetje is het, van rood en groen en geel plastic. Het draait als een dolleman in de rondte. Wat een prachtige kleuren!

Rinske slaat haar armpjes om oma heen en geeft haar een dikke pakkerd. Dan holt ze naar de keuken. Ze botst bijna tegen moeder op, die net met de koffie binnenkomt.

„Mamma, kijk eens, kijk eens wat ik van oma heb gekregen!”

„Kind toch,” zegt moeder. „Wat word je weer verwend!”

Rinske speelt een hele tijd met het tolletje. Ze telt hoelang het blijft draaien. Wel twintig tellen.

Peter vindt het niets leuk.

„Insel!” roept hij steeds. „Insel! Peter lief!” Je vergeet me helemaal, wil hij zeggen. Haal me nou eens uit mijn kooi!

Rinske denkt niet aan Peter. Ze tolt maar door. Moeder is al naar de keuken gegaan om het eten klaar te maken. Straks komt vader thuis. Oma zit in de leunstoel bij de kachel. Ze breit. Rikketikketik gaan de pennen. Wat gaat dat vlug!

„Oma, mijn tand zit al helemaal los,” zegt Rinske. „Kijk maar.” Ze doet haar mondje open en laat de tand heen en weer wiebelen.

„Warempell!” lacht oma. „Ik zie het, hoor.”

„Nu krijg ik grote-mensen-tanden, net als mamma en pappa. Hebt u ook grote-mensen-tanden? Ja, hè?”

„Ja hoor, meiske. Weet je wat je doen moet als de tand eruit is? Dan leg je hem 's avonds onder je kussen. En dan komt er een muis en die haalt hem weg.”

„Een echte muis?”

„Een echte muis. En hij legt er een dubbeltje voor in de plaats.”

„Hoi, een dubbeltje! O ja, dat doe ik! Zou hij er vandaag al uit gaan?”

„Hij zit wel heel erg los,” vindt oma. „Maar het gaat heus vanzelf. Als het vandaag niet gebeurt, dan vast morgen of overmorgen.”

„Ik ga er een ijsje voor kopen,” bedenkt Rinske. „Of nee, een snoepketting. Is dat niet eng, als die muis komt?”

„Helemaal niet,” lacht oma. „Je merkt er niets van. Ze komen alleen maar als je slaapt.”

„O, maar ik blijf wakker, hoor. En dan zeg ik: dag muis, kom je mijn tand halen? Want anders kan hij hem misschien niet vinden, hè?”

„Vast wel. Alle muizen weten dat de kindertjes hun tandjes onder het kussen leggen.”

„Wat doen de muizen met die tandjes, oma?”

„Ze sparen ze.”

„Net als wij speldjes sparen zeker,” zegt Rinske. „Maar ik blijf toch wakker, hoor. En dan lig ik heel, heel stil. En dan denkt de muis dat ik slaap.”

„Probeer het maar,” lacht oma. „Maar dan je ogen dichtdoen, hoor!”

„Ja, vast.”

O, Rinske wou maar dat de tand eruit ging. Ze voelt er telkens aan.

Als vader thuiskomt, moet hij het verhaal van de muis ook horen.

„Wat zul jij rijk worden,” lacht hij. „Hoeveel tanden heb je wel?”

„Misschien wel twintig,” meent Rinske. „Maar ze zitten niet allemaal los, twee maar.”

„Was ik nou maar tandendokter, hè?” lacht vader. „Dan kon ik hem er gauw uittrekken. Of zal ik de nijptang halen?”

Nee hoor, dat wil Rinske niet. 't Is ook maar een grapje van vader.

„Vergeet die tand nu maar een poosje,” zegt moeder als Rinske maar steeds met haar vinger in haar mondje zit.

„Ik kàn het haast niet vergeten. Ik wil zo graag dat hij eruit gaat, hè.”

Maar gelukkig, 's middags, als ze met oma mee mag naar de stad, is er zoveel te zien en te beleven, dat ze niet meer aan de tand denkt.

O, wat is die dinsdag toch een fijne dag!

„Ik wou dat u altijd bij ons woonde,” zegt Rinske.

„Haha,” lacht oma, „dan zou het niets leuk meer zijn, en dan kon je ook niet mee om me naar huis te brengen.”

Nee, dat is waar. En dat is juist zo fijn: 's avonds na het eten, als het eigenlijk al tijd is om naar bed te gaan, nog even mee in de auto.

Ze doet heel erg haar best om niet te geeuwen. Als moeder ziet

dat ze zo'n slaap heeft, zegt ze misschien wel: „Rinske moet maar niet mee om oma weg te brengen.” En, o nee, dat wil Rinske niet. Mamma mag het niet zien!

Maar moeder ziet het toch.

„Ai, ai,” zegt ze. „Jij bent zeker erg moe van al dat lopen in de stad.”

„Nee hoor, nee, heus niet. Ik geew alleen maar van de honger, mam. Ik heb zo'n honger. Mag ik een appel?”

„Vooruit maar,” lacht moeder. „Het duurt nog wel even voor pappa thuiskomt.”

Rinske zoekt een mooie appel uit. Twee rode wangetjes heeft hij. Ze boent ermee over haar jurk. O, wat glimt hij nu prachtig.

„Kijk eens, oma!”

„Veel te mooi om in te bijten,” zegt oma.

„Niks hoor!” Rinske heeft haar tanden er al in gezet. En dan . . . krak!

Wat is dat nou?

Ze voelt, en voelt nog eens.

„Oma! Mijn tand!” juicht ze. „Mijn tand! Hij is eruit! En het deed helemaal niks zeer!” Ze rent naar boven, naar moeder.

„Mam! Hoor eens, mam, mijn tand is eruit! Ik dacht er helemaal niet aan. Ik nam een hap, en ineens . . . krak!”

„Kind toch,” zegt moeder. „Nu ga je groot worden, hoor. Ga maar gauw even je mond spoelen.”

„Nu komt de muis vannacht! Nu komt de muis vannacht!” zingt Rinske vrolijk. Voorzichtig gaat ze met haar tong over de open plek in haar mond. Wat een raar gevoel is dat! Even in de spiegel kijken. O jakkes, wat een groot gat!

„Daar komt gauw genoeg een andere tand,” lacht moeder.

Rinske doet de tand in een lucifersdoosje. Nu zou ze eigenlijk wel meteen naar bed willen gaan. Het duurt haar nog veel te lang.

Als moeder na het eten zegt: „Rinske, zullen wij vanavond eens thuis blijven saampjes?” zegt ze meteen: „Goed mam, laat pappa



oma maar alleen wegbrengen. Vindt u het niet erg, oma?"

„Verschrikkelijk,” zegt oma, maar ze lacht erbij. „Ik weet wel waarom jij liever naar bed wil dan oma wegbrengen.”

„Ik niet, hoor,” zegt vader, „ik snap er niets van.”

Rinske houdt het lucifersdoosje vlak bij vaders oor en ze ram-melt ermee.

„Daarom!” zegt ze.

„O, jij wilt wakker zijn als de muis komt. Maar dat is nog niet één kindje gelukt. De muizen wachten net zo lang tot je slaapt.”

„Maar ik lig heel, heel stil, hè. En dan denkt de muis dat ik slaap.”

„Kom nu maar gauw mee naar boven, anders slaap je al voor je in bed ligt,” lacht moeder.

Rinske holt de trap al op. De tand danst en rammelt in het lucifersdoosje. Ze legt hem voorzichtig onder haar kussen. Niet in het doosje, hoor, want dan kan de muis hem niet vinden.

„Welterusten, Rinske,” zegt moeder. „Droom maar fijn van de muis.”

„Dag mam. Mam, hoor eens. Misschien koop ik toch wel geen snoepketting. Ik bewaar het, tot er een heleboel tanden uit zijn, dan heb ik heel veel dubbeltjes.”

„En dan?” vraagt moeder. „Wat ga je er dan voor kopen?”

Rinske lacht geheimzinnig.

„Hm-hm-hm, hm-hm-hm. Weet u wat het is?”

„Hm-hm-hm? Nee, dat weet ik niet, hoor.”

„Aan uw oor. Ik zal het aan uw oor zeggen.”

Moeder buigt zicht over Rinske heen.

„Nieuwe rode hakschoenen voor u,” fluistert Rinske.

„O, lieve schat,” zegt moeder. „Dàt zou toch fijn zijn!”

„Ja, hè? Nog veel mooiere, met twee strikjes erop.”

„Dan hoop ik maar dat de tanden er gauw allemaal uit zijn. En nu vlug gaan slapen, hoor.”

„Ja mam.”

Als moeder al beneden aan de trap is, roept Rinske: „Mamma! Als u nieuwe schoenen hebt, hè, mag ik de oude dan hebben?”

„Vast en zeker! Slaap lekker, meisje.”

Niks hoor. Rinske gaat niet lekker slapen. Ze wacht op de muis. Heel stil ligt ze in haar bedje. Ze haalt heel diep adem, dan lijkt het net of je slaapt.

Wat duurt het verschrikkelijk lang. Zou de muis het vergeten?

„Muis! Muis!” roept Rinske zachtjes. „Ik slaap, hoor. Kom je mijn tandje halen?”

Ze moet zo geeuwen. Haar oogjes willen niet meer openblijven. Ze zal ze maar even, even, even dichtdoen.

Trip, trip, trip. Trip, trip, trip... Kijk eens! O, kijk eens! Eén, twee, drie, tien, wel twintig muizen. Ze lopen allemaal netjes

achter elkaar.

Eén klimt er langs de punt van de deken, die op de grond hangt, op het bed. Hij zit heel parmantig boven op het laken.

„Wat!” piept de muis. „Dat meisje slaapt nog niet. Wij komen alleen maar bij kindertjes die slapen.”

„Ik slaap bijna,” zegt Rinske.

„Hm,” bromt de muis. „Waar ligt de tand?”

„Onder het kussen,” fluistert Rinske. Ze zoekt met haar handje. Waar is hij nou? Ja, gelukkig, ze heeft hem. „Alsjeblieft, muis.”

„Dat is een mooie,” zegt de muis, „een hele mooie. Heb je er nog meer?”

„Nee, ze zitten nog in mijn mond, helemaal vast. Alleen eentje, die is een beetje los.” Ze voelt met haar handje in haar mond. Maar wat is dat? Hoe kan dat nou? De tanden zitten helemaal niet vast. Ze kan ze er zo maar uit halen. Eén, twee, drie, vier . . . allemaal!

„Het zijn er wel honderd, geloof ik!” juicht Rinske. Ze legt ze naast zich op het kussen. O, er komt geen eind aan.

„Wat een boel, hè muis? Krijg ik voor elke tand een dubbeltje?”

„Tien, elf, twaalf, dertien,” mompelt de muis. „Ssst, ik moet tellen.”

Op de grond zijn de andere muizen. Ze staan op hun twee achterpootjes, en met hun voorpootjes houden ze een plastic zakje vast. De muis op bed gooit telkens een tand in het zakje. Er valt er niet één naast. Tik, tik, tik, tik, gaat het. Het zijn net kleine witte steentjes.

„Mag ik ze even vasthouden?” bedelt Rinske.

„Heel even dan,” zegt de muis.

Ze stapt uit bed en pakt het zakje op. Hé, wat raar is dat! Het zijn geen tandjes, het zijn allemaal dubbeltjes. Een zak vol met dubbeltjes!

„Hoi, hoil!” roept Rinske. „Nu kan ik nieuwe hakschoenen kopen voor mammal!” Ze stopt het zakje gauw onder haar kussen . . .

Het is heel stil geworden in de kamer. De muizen zijn weg. Wat zal mamma wel zeggen als ze ziet dat ik niet één tand meer heb, denkt Rinske. Ze voelt weer met haar handje.

Hè? Maar ... maar ... dat kan toch niet? Alle tanden zitten er nog in, allemaal, ook die ene die een beetje los zit. Er is maar één open plekje, daar kan ze haar tong een eindje in duwen.

Ze gaat rechtop zitten. Ze tilt het kussen op. En wat ligt daar? Wat ligt daaronder? De tand, de ene tand, die ze er vanavond zelf heeft neergelegd.

En dan, dan begrijpt Rinske het ineens. Ze heeft gedroomd. O, en de muis heeft de tand helemaal niet gehaald!

„Mamma, mammal” roept ze.

Haar moeder komt hijgend boven.

„Maar kindje,” zegt ze, „slaap je nu nog niet?”

„De muis is niet eens geweest,” huilt Rinske.

„Domme meid,” lacht moeder. „De muis komt heus nog wel. Maar hij wacht tot alle mensen slapen, ook de vaders en de moeders.”

„Gaat u dan ook gauw naar bed?”

„Ja hoor,” belooft moeder. „Maar nu vlug gaan slapen.”

Maar Rinske moet eerst die rare droom vertellen. Wat moet die moeder lachen.

„Morgenochtend, als je wakker wordt, ligt er vast een dubbeltje onder je kussen.”

En wat denk je, lag het er? Ja hoor. Een fonkelnieuw dubbeltje.

7. Die domme juffrouw Truus

Rinske is een beetje ziek. Ze heeft kou gevat en hoest erg. Vader heeft in haar keel gekeken en gezegd dat ze maar een paar dagen in de kamer moet blijven.

Dat vindt Rinske niets leuk. O ja, de eerste dag wel. Toen was moeder de hele tijd bijna in de kamer geweest. Ze had een pyjama genaaid voor Rinske en Rinske mocht ook naaien. Fijn ging dat. Toch ook wel moeilijk, hoor. Ze had wel twee keer in haar vinger geprikt.

Maar vandaag moet moeder weg. En nu is Rinske helemaal alleen.

Nu ja, niet helemaal echt. Juffrouw Truus is er. Ze komt iedere maandag en iedere donderdag om moeder te helpen bij het werk.

Juffrouw Truus is erg aardig. Ze draagt een bril met heel dikke glazen. Rinske mag hem ook wel eens een keertje op. Maar ze kan er niets door zien. Alles draait zo raar dan.

Nu is juffrouw Truus boven aan het werk, de slaapkamers aan het doen. En Rinske is beneden in de kamer. Ze verveelt zich een beetje. De legpuzzel is klaar. Wat zal ze nu eens gaan doen?

Mocht ze maar naar boven om juffrouw Truus te helpen. Ze kan al heel goed bedden opmaken, hoor, en ramen zemen. Dat is leuk. Maar dat mag niet van vader. De ramen staan open en dan vat ze weer kou.

Ik ga met Peter spelen, denkt Rinske. Hij zit zo stilletjes in zijn kooi.

„Kom je, Peter? Kom je? Ze doet het deurtje open en – tsjoep! – daar zit het parkietje al op haar schouder.

„Peter!” roept hij. „Peter!”

„Vind je het fijn dat je er een poosje uit mag? Ja, hè?” Ze laat hem op haar hand stappen. „Nu moet je zo over mijn arm naar boven lopen, tot mijn schouder.”

Ze houdt haar armpje gestrekt. Maar Peter blijft rustig zitten. „Toe dan, Peter! Toe dan!”

Peters oogjes schitteren. Rinske voelt zijn pootjes bewegen op haar hand.

„Ja, toe dan, Peter, toe dan!”

Daar komt juffrouw Truus de trap af. De kamerdeur gaat open. „Zo, mijn Tierelantijntje,” zegt ze. Zo noemt ze Rinske altijd. „Ik ga koffie maken, en dan kom ik vijf minuutjes bij je zitten. Is dat goed?”

Ja, ja, dat is goed. O, nu had Peter bijna een stapje gedaan.

Juffrouw Truus gaat naar de keuken. Ze laat de deur helemaal openstaan.

Rinske ziet het niet. Ze merkt er niets van. Ze kijkt maar naar die kleine vogelpootjes. En haar armpje wordt zo moe.

„Loop dan, Peter, dan krijg je een stukje koek.”

„Insel!” roept Peter, en meteen vliegt hij door de kamer.

En dan – dan ziet Rinske ineens de deur. De deur, die open is.

„O, o, Peter! Kom, kom gauw!”

Maar Peter heeft het ook gezien. Wat is dat nou? denkt hij, daar ben ik nog nooit geweest. Dat moet ik eens even zien. Daar gaat hij, de gang in. En om de hoek van de deur is de trap.

Rinske holt hem achterna.

„Peter! Peter!”

Ze schopt de roeden van de trap los, zo hard rent ze naar boven. Maar Peter kan nog veel vlugger vliegen. Hij kwettert en zingt. Ha, daar ziet hij alweer een deur die openstaat. En dan . . . hij ruikt het al. Daar is de lucht, de prachtige blauwe lucht. Hij hoort de vogels zingen.

En net als Rinske het kamertje binnenkomt, vliegt Peter naar buiten.



„Peter! Peter!” schreeuwt Rinske. „O, Peter, kom terug!” Ze slaat met allebei haar handjes in de lucht.

Daar vliegt haar vogeltje, al hoger en hoger. Al kleiner wordt hij, tot ze hem bijna niet meer kan zien. Maar ze blijft roepen.

Hijgend komt juffrouw Truus boven.

„M'n Tierelantijntje, m'n lammetje, wat sta je daar nou, voor het open raam in de wind!”

„Peter, Peter,” snikt Rinske. „Peter is weg!”

„O appelepapsteentjes!” roept juffrouw Truus verschrikt. „Het is toch niet waar!”

Ze kijken samen in de blauwe lucht. Ze horen wel vogels zingen en ze zien wel vogels ook, maar Peter is nergens meer te ontdekken.

Als vader en moeder thuiskomen, zit Rinske stilletjes in haar stoel te huilen. Haar eigen Peter is nu helemaal alleen in die grote wereld. Hoe moet hij nu eten vinden? En waar moet hij slapen vannacht?

Het helpt niet of moeder al zegt dat ze een andere parkiet krijgt. Rinske wil geen andere parkiet. Ze wil Peter.

„Het is eigenlijk mijn schuld,” zegt juffrouw Truus. „Ik heb de deur open laten staan. Maar ik zag niet dat hij uit de kooi was.” En vader belooft: „Ik zal aan iedereen vragen of hij onze parkiet gezien heeft. Misschien komt hij wel weer terug.”

„Aan alle mensen in de wachtkamer? En aan oma en de bakker en de melkboer? Ja?” vraagt Rinske.

„Aan iedereen,” zegt vader.

Truus gaat weer boven aan het werk. Maar nu blijft moeder in de kamer. Ze gaat Rinske een verhaaltje vertellen omdat ze zo verdrietig is. Van Saskia en Jeroen. Het is zo leuk. Ze vergeet even dat Peter weg is.

Maar 's avonds, als ze naar bed gaat, moet ze toch weer huilen. Het wordt straks helemaal donker, en zo koud vannacht. Waar zou Peter nu zijn? Zou hij niet heel erg naar Rinske terugverlangen, en naar zijn veilige kooi?

Als ze haar gebedje opgezegd heeft en moeder haar onder de dekens stopt, fluistert ze: „Mamma, mamma, hoor eens. Ik heb voor Peter gebid.”

„Dat is goed, lieverd. God zorgt zelfs voor het kleinste musje. Hij zal ook voor onze Peter zorgen.”

8. Op zoek naar Peter

Waar is Peter toch?

Rinske vraagt het aan iedereen: „Hebt u Peter ook gezien?”

Aan de melkboer en de bakker. Aan de oude mijnheer op de hoek. Maar niemand kan haar iets over de parkiet vertellen. Ze beloven allemaal: „We zullen heel goed kijken.”

Och, wat is Rinske verdrietig! Ze zit maar stilletjes bij de lege kooi en kijkt door het raam. Aan de overkant op de televisiemast zitten altijd een heleboel vogeltjes. Dat is de vogelschool, zegt Rinske altijd. Maar Peter komt niet op die school. Hij is helemaal nergens.

„Ga nu toch eens wat spelen, meiske,” zegt moeder. „Het helpt heus niet om aldoor maar naar buiten te kijken.”

En dan gaat Rinske weer even puzzelen. Maar als ze een vogel buiten hoort, staat ze alweer voor het raam.

„Weet je wat,” zegt vader. „Je bent nu toch weer beter. Ga vanmiddag maar met me mee in de auto. Ik moet naar een paar verre patiënten.”

Dat wil Rinske wel.

„Mag Joke dan ook mee?” bedelt ze.

„Vooruit dan maar,” zegt vader.

Rinske holt naar de overkant. Even, heel even is ze Peter vergeten.

Joke vindt het ook fijn om mee te gaan.

„Mogen we samen voorin, pap?”

„Dat mag wel,” zegt haar vader. „Maar — dan nergens aankomen, hoor, als ik er niet bij ben.”

Nee, dat weet Rinske wel. Als vader ergens naar binnen gaat,

moeten ze samen in de auto blijven wachten.

„Wat gaan we ver, hè,” zegt Joke.

„Is hier al Duitsland?” vraagt Rinske.

Haar vader lacht.

„Nee, hoor, nog lang niet. Maar we zijn er nu bijna. Ik denk wel dat ik een poosje wegblijf.”

„Heel lang?”

„Een beetje lang wel. Maar als ik terugkom, gaan we fijn een ijsje halen.”

„Hoi! Hoi! Ga maar gauw, pap.”

Rinske gaat achter het stuur zitten.

„Ik was de chauffeur, hè, en jij bent mijn kindje.”

„Mag ik ook eens chauffeur zijn?” vraagt Joke.

„Strakjes,” belooft Rinske. En dan . . . dan ziet ze ineens, heel in de verte . . .

„Jook! O, kijk eens, Jook! Nee, daar . . . daar op dat grasveld!”

„Ik zie niks,” zegt Joke. Ze drukt haar gezichtje bijna tegen de ruit. „Waar dan?”

„Op het grasveld! Een heleboel vogels. Misschien — misschien is Peter er wel bij.”

„Dat kun je toch niet zien. Het is veel te ver.”

„Zullen we — zullen we even gaan kijken? Heel even maar? O, als Peter daarbij is, dan roep ik hem, hè, en dan . . . o, wat zou die pappa kijken!”

„Maar als je vader dan komt?”

„Hij blijft een hele poos weg. Dan zijn we al lang terug. Kom maar!”

Ze stappen de auto uit. Het eerste stuk straat hollen ze hand in hand. Maar dan zegt Joke: „Nu moeten we gaan sluipen, hoor. Anders vliegen ze weg.”

Aan het eind van de straat is een heel brede weg. Die moeten ze eerst oversteken, en dan komen ze pas bij het grasveld. Op hun tenen gaan ze naar de overkant.

Iemand heeft stukjes brood neergestrooid en de vogels kwette-

ren en schetteren. Ze pikken met hun snavels de lekkere zachte stukjes brood op. Wat een boel zijn het er!

„Zie je Peter al?” fluistert Joke.

„Nee, maar het zijn er ook zoveel, hè?”

Voorzichtig doen ze een paar pasjes dichterbij.

„Het zijn geloof ik allemaal musjes,” zegt Rinske verdrietig.

„Nee, daar! Daar zie ik iets blauws! Dat is vast Peter!” juicht Joke.

„Waar dan? Waar?” vraagt Rinske gejaagd.

„Helemaal aan het eind. O ja, 't is-em vast. Kom maar!”

Rinske tuurt zo strak naar dat lichtblauwe tussen de bruine en zwarte vogels. Ze ziet het paaltje niet, dat aan de rand van het grasveld staat, en bom! daar ligt ze voorover in het vochtige gras. Ze geeft een gil van schrik en... zfff! Met klapperende vleugels stijgen de vogels hoog in de lucht.

Rinske krabbelt gauw weer overeind. Ze holt over het grasveld. Want dat mooie lichtblauwe vogeltje, helemaal in de verte, dat is niet weggevoegen.

„Peter! Peter!” juicht Rinske.

Joke holt ook over het grasveld, en ze zegt ook: „Peter! Peter!” En dan... als ze vlakbij zijn, o, dan zien ze het: het is Peter niet. Het is... het is een prop blauw crépepapier, helemaal in elkaar gefrommeld. En ze dachten zo vast en zeker dat het Peter was.

Rinske pakt de prop papier tussen haar duim en wijsvinger en gooit hem een eind weg.

„Jammer, hè,” zegt Joke. „Jammer dat het Peter niet is. Het leek hem precies.”

De andere vogels zijn teruggekomen. Rinske en Joke blijven nog een poosje kijken. Het is zo'n leuk gezicht, al die hongerige vogels, die telkens een stukje voor elkaars snavel wegkappen.

En kijk! Uit de sloot aan de andere kant van het grasveld komen de eenden aanwaggelen. Netjes achter elkaar op een rijtje. Ze willen ook wel wat van die lekkere broodkorstjes hebben.

Joke heeft ook een heleboel stukjes brood opgeraapt. Ze heeft haar handen vol.

„Hoor eens, Rinske. Zullen wij de eendjes voeren? Ja?”

„O ja, dat is goed. Ik durft ze best uit mijn hand te laten eten,” zegt Rinske.

Ze zitten op hun hurken en laten de eenden vlakbij komen.

Kwek-kwek-kwek-kwek! Dat betekent zeker: dank je wel, dank je wel.

Nu is het brood op. De vogels zijn weggevlagen. De eenden waggelen terug naar de sloot.

„Leuk was dat, hè?” lacht Joke. Ze kijkt nog even achterom naar de blauwe prop papier, die zoveel op Peter leek. „Nou kun je hem niet meenemen naar je vader.”

„O!” schrikt Rinske. „Gauw, kom gauw mee. Als we te laat zijn . . .”

O, die domme, domme kinderen. Ze zijn helemaal vergeten hoe ver ze over het grasveld hebben gehold. Ze steken de brede weg weer over, en ze lopen de verkeerde straat in.

„Zie jij de auto al?” vraagt Joke.

„Ja, kijk maar goed. Heel in de verte.”

O, gelukkig. Ze hollen weer hand in hand. Maar ineens blijft Rinske staan. Ze kijkt en kijkt . . .

„Loop nou door, jô,” zeurt Joke, „misschien wacht je vader al op ons.”

„Maar — ’t is zo’n rare auto, Jook. Hij is rood en heeft heel gekke ogen.”

Ja, nu ziet Joke het ook.

„’t Is je vaders auto niet. ’t Is een heel andere.”

„Maar . . . maar . . .” Rinskes lipje bibbert. „Hoe kan dat nou?” Joke weet het ook niet.

„Misschien die,” wijst ze naar een auto in de verte. „Die is het geloof ik wel.”

En weer hollen ze. Maar die is het ook niet. Er staan nog veel meer auto’s in de straat, maar vaders auto is er niet bij. Zou



vader weggereden zijn? Wat moeten ze nu beginnen?

„Ik wil naar huis!” huilt Joke.

Ja, Rinske wil ook naar huis, maar ze weten de weg niet.

„Misschien is pappa ons wel gaan halen,” bedenkt ze. „Zullen we even wachten?”

Maar vader komt niet.

„Laten we maar gaan lopen,” zegt Joke eindelijk. „Eerst moeten we een hele tijd langs dat grasveld, weet je wel, en dan de hoek om, en dan — dan weet ik het niet meer. Maar als we een agent zien, dan vragen we het. Agenten weten altijd de weg.”

Dapper lopen ze de lange straat uit. Dan langs het grasveld.

„Ik word zo moe,” klaagt Rinske.

Joke is ook moe. Maar ze wil niet uitrusten. Ze wil naar huis.

Ze sjokken weer verder.

Daar komt een mevrouw aan met een hondje.

„Weet u ook waar de Klimopstraat is?” vraagt Joke.

„Nee,” zegt de mevrouw. „De Klimopstraat? Die weet ik niet. Vraag het maar eens aan die mijnheer daar.”

Die mijnheer weet het ook niet. En dan gaan ze samen maar weer verder. Lopen ze goed? Lopen ze verkeerd? Ze weten het niet. Ze zijn zo moe, zo moe! Zouden ze wel ooit hun huis terugvinden?

9. Een ritje met de tram

En de dokter? Hij is eindelijk klaar bij zijn patiënt. Haastig loopt hij de portiektrap af. Ach, ach, wat hebben die twee kleintjes lang op hem moeten wachten. Hij zal ze straks gauw een lekker ijsje geven. Dat hebben ze wel verdiend.

Maar wat is dat? Het portier van de auto staat een eindje open. En de wagen is leeg. Geen Rinske en geen Joke. Hoe kan dat nou?

Rinskes vader kijkt de straat in. Waar zitten die rakkers toch? Zouden ze zich verstopt hebben?

„Rinske! Joke!” roept hij. „Kom eens voor de dag!”

Geen antwoord. Weet je wat, ik zal net doen of ik wegrijd. Dan komen ze wel te voorschijn, denkt vader. Hij start de motor. Heel, heel langzaam rijdt hij een eindje vooruit. Maar Rinske en Joke zijn nergens te zien.

Bij de hoek van de straat keert hij de auto en rijdt even langzaam terug. Hij kijkt in elke zijstraat en toetert: toet-toet-toet! Die kinderen toch!

Vader wordt ongerust en een beetje boos.

„Die deugnieten! Die rakkers,” mompelt hij. „Waar moet ik ze nu toch zoeken?”

Kris-kras rijdt hij alle straten door. Hij kijkt links, hij kijkt rechts. Overal, overal zoekt hij. In iedere straat zijn wel een paar kinderen aan het spelen. Maar Joke en Rinske zijn er niet bij. Waar zijn ze toch, die twee?

Ja, waar zijn Rinske en Joke toch? Ze lopen maar door, de lange rechte weg af. Ze kunnen bijna niet meer.

Joke huilt: „’t Is jouw schuld. Jij wou naar de vogels gaan kijken.”
„Nietes! Jij wou ook!” Rinske bijt op haar lipje. Ze moet ook bijna huilen. Ze is zo moe . . .

„Zullen we het nog eens vragen aan die mijnheer daar? Ja?”

„De Klimopstraat?” zegt de mijnheer. „De Klimopstraat? Die is helemaal aan het andere eind van de stad. Moeten jullie daar naar toe?”

Ze knikken.

„Maar dat kun je niet lopen. Dat is veel te ver! Hoe komen jullie hier helemaal?”

En dan beginnen ze allebei tegelijk te vertellen. Van de auto. Van de vogels, en de blauwe prop crêpepapier, die zoveel op Peter leek.

De mijnheer krabt eens achter zijn oor.

„Tjongel!” zegt hij. „Tjongel! En hoe heet de straat waar pappa’s auto stond?”

Ja, dat weten die twee niet.

„Kom dan maar mee, dan zal ik jullie wel met mijn auto thuisbrengen.”

„In de auto?” schrikt Rinske. „Nee, o nee, dat mag niet van pappa. We mogen niet met een vreemde mijnheer in een auto,” zegt ze verlegen. „Ook niet als het een heel aardige mijnheer is.”

De mijnheer begint te lachen.

„Dus je vindt me toch wel een beetje aardig?”

„Ja!” roepen ze allebei, „heel erg aardig.”

„Zullen we — zullen we toch maar meegaan?” fluistert Joke. „Ik wil naar huis.”

De mijnheer heeft het wel gehoord.

„Nee hoor,” zegt hij. „Wat niet mag, mag niet. Jullie zijn al stout genoeg geweest door uit de auto te gaan. Ik weet al wat anders. Hoeveel jaar zijn jullie? Vijf jaar? Dat dacht ik al. Nou, in jullie straat rijdt een tram, hè?”

„Ja!” roepen ze allebei.

„Hij stopt bijna voor onze deur,” zegt Rinske.

„Nou, kijk. Dan zet ik jullie op de tram. Mag dat wel? En durven jullie dat alleen?”

„Ja, o ja!”

„Maar we hebben geen centjes,” schrikt Joke.

„Ik zal eens kijken of ik ze heb. Ja, warempel zeg, daar zitten nog een paar dubbeltjes. Gelukkig. Kom maar mee.”

Ze moeten nog een klein eindje lopen. Maar nu voelen ze geen moeheid meer.

„De tram wacht al op ons,” roept Joke. „Kijk, daar staat-ie.”

„Ja, dit is het eindpunt. Jullie moeten een heel eind rijden, hoor.”

O, dat hindert niet. Ze gaan fijn op de achterste bank zitten. De aardige mijnheer praat met de bestuurder. Hij betaalt de kaartjes en hij zegt dat de kinderen in de Klimopstraat moeten uitstappen. Hij vraagt ook hoe Rinske heet en op welk nummer ze woont.

„Dan bel ik straks even op om te horen of jullie goed zijn thuisgekomen.”

Daar gaat de mijnheer weer. Ze zitten met hun knietjes op de achterbank van de tram en zwaaien, zwaaien!

„Aardige mijnheer, hè?” zegt Joke.

„Nou,” vindt Rinske. „Zou – zou pappa erg boos zijn?” vraagt ze met een bibberend lipje. Ze verlangt wel heel erg naar huis, maar ze is ook een beetje bang...

10. Een wegloopster en een wegvlieger

Vader heeft alle, alle straten doorgezocht. Geen Rinske en Joke. En toen is hij heel hard naar huis gereden. Hij is verschrikkelijk ongerust. Zouden ze al thuis zijn? Maar dat kan haast niet. Moeder is alleen in de kamer.

„Ben jij daar al?” vraagt ze verwonderd. „En waar is Rinske? Zit ze nog in de auto?”

En dan vertelt vader alles.

O, wat schrikt die moeder.

„Wat moeten we doen? O, die kinderen! Waar kunnen ze toch zijn? Heb je wel goed gezocht?”

„Overal. We zullen de politie opbellen. Die moet ons helpen zoeken.”

„Ja, ja,” zegt moeder, „de politie.”

Vader loopt al naar de telefoon.

Dan gaat de bel. Vader en moeder hollen de gang in. Het is mijnheer Jelsma, die een paar huizen verder woont. Hij kijkt zo blij!

„Ik kom u een fijn nieuwtje vertellen!” zegt hij lachend.

„O, mijnheer Jelsma!” roept moeder. „Zeg het gauw! Hebt u Rinske gevonden?”

„Rinske?” vraagt mijnheer Jelsma verschrikt. De lach gaat helemaal weg van zijn gezicht. „Is Rinske zoek?”

„Ja,” zegt moeder, „ze is uit de auto gelopen, samen met Joke. En ik dacht — ik dacht dat u haar gevonden had.”

„Nee,” zegt de buurman. „Ik heb Rinske niet gevonden, maar Peter. Peter, de parkiet! Is Rinske al lang zoek?”

Vader vertelt alles aan mijnheer Jelsma.

„Tjonge, tjonge,” zegt hij. „Waar zouden die deugnieten zitten?”
„Ik ga de politie maar opbellen.”

Mijnheer Jelsma loopt mee de kamer in.

„Ik zal ook gaan zoeken,” zegt hij. „En dan zullen we ze vast vinden. Ga maar gauw opbellen!”

Vader wil juist de hoorn oppakken, als de telefoon gaat.

„Hè,” zegt moeder, „nu kunnen we nog de politie niet bellen. Niet te lang praten, hoor vader.”

Maar vader praat wèl lang. Want — weet je wie er opbelt? De mijnheer die Joke en Rinske op de tram heeft gezet.

„Bent u ook twee kleine meisjes kwijt?” vraagt hij.

„Ja, ja!” roept vader. „Hebt u ze gevonden?”

„Nou en of,” zegt de mijnheer, „en ik heb ze op de tram gezet, de tram die in de Klimopstraat komt. Want ze wilden niet mee in de auto.”

Wat is die vader blij!

„Dank u wel, hoor, voor uw goede zorgen!”

„Geen dank,” zegt de mijnheer. „Over tien minuten zullen ze wel thuis zijn. Misschien kunt u ze wel van de tram halen.”

„Natuurlijk, dat doen we,” zegt vader.

Moeder heeft het blijde nieuws ook al gehoord, en mijnheer Jelsma. Vader vertelt gauw wat die mijnheer allemaal gezegd heeft door de telefoon. En dan doen ze vlug hun jassen aan, want de tram kan zo komen. Met z'n drieën lopen ze naar de halte. Ze moeten nog een heel poosje wachten. Maar eindelijk, eindelijk komt in de verte de tram.

Rinske en Joke staan al bij de uitgang. Ze weten best waar ze moeten uitstappen. Ze zijn blij dat ze weer in hun eigen straat zijn. Maar Rinske is ook een beetje bang. Ze begrijpt wel dat het heel stout was om uit de auto te lopen.

„Ik durf niet naar huis,” zegt ze zacht tegen Joke.

Ineens roept de bestuurder: „Die twee kleintjes voor de Klimopstraat moeten hier uitstappen!”

En dan, terwijl Rinske nog maar op de treeplank staat, wordt ze

hoog opgetild, zo in vaders armen.

„O, meisje,” zegt hij, „meisje, ik heb je weer terug!”

„Pappal” schreeuwt Rinske. „Pappa? Bent u niet boos?”

En dan ziet ze moeder ook. Die heeft Joke opgetild.

Rinske begint zo maar te snikken.

„O pap, pap, ik dacht dat Peter erbij zou zijn. We gingen maar heel even kijken. En toen was u er niet meer.”

„Kom maar gauw mee naar huis,” zegt vader. „En dan moeten jullie alles maar vertellen.”

Mijnheer Jelsma gaat ook mee, en Joke. Haar moeder weet helemaal niet dat ze zoek geweest is. Samen doen ze het verhaal. Van al die vogels op het grasveld. Van de blauwe prop papier, die precies op Peter leek. Van de eenden, die uit het water kwamen. En dat ze toen vaders auto niet meer konden vinden.

„Ik heb je overal gezocht,” zegt vader. „Weet je wel hoe ongerust we geweest zijn? Het was erg stout van jullie!”

„Ik zal het nooit, nooit meer doen. Heus niet, pappa,” belooft Rinske. „Ik was zo bang. En we mochten in die mijnheer z'n auto. Maar dat hebben we niet gedaan.”

„Dat was gehoorzaam,” zegt vader, „daar ben ik blij om.”

„Maar het was toch een heel aardige mijnheer, hoor,” vindt Joke.

Dat vinden vader en moeder ook. Maar met aardige mijnheren mag je ook niet meegaan, dat heeft Rinske goed onthouden.

„Och, och,” zegt mijnheer Jelsma. „Nou zijn er hier twee weglopers in huis. De ene is terecht, nou de andere nog.”

„Een wegloopster en een wegvlieger,” lacht moeder.

Rinske kijkt naar de lege kooi in het raamkozijn en zucht. Peter komt vast nooit meer terug. Peter kan ook niet naar de weg vragen, zoals zij.

Mijnheer Jelsma zegt: „Ik heb thuis een heel aardig vogeltje. Hij lijkt wel een beetje op jouw Peter.”

„Is hij ook blauw met een beetje geel?” vraagt Rinske.

„Ik geloof het wel.” Hij geeft moeder een knipoog. „Zullen we

eens gaan kijken? Misschien is-t-ie ook wel lief."

„Maar niet zo lief als Peter. Dat kan niet."

„Nou, ik weet niet. Kom maar mee, dan kun je het zelf zien. En de kooi moet ook mee."

„Mag ik ook?" bedelt Joke.

„Best, hoor. Iedereen mag mee. Dokter en mevrouw, u ook."

„Nou, een minuutje dan," bromt vader. „Ik moet nodig naar mijn patiënten. Het is zo laat geworden."

Daar gaan ze in optocht. Mijnheer Jelsma met Rinske en Joke aan de hand. En vader en moeder lopen erachter.

„Ik zou toch eigenlijk liever Peter terug hebben," zegt Rinske zacht.

Mijnheer Jelsma doet zijn deur met de sleutel open.

„Ik zal eens kijken, hoor, of hij er nog is. Ja, warempel, daar zit-ie, op de leuning van de stoel."

Rinske komt aarzelend de kamer in. Ze kijkt en kijkt. Ze doet een stap dichterbij en nog een.

„Dat is Pee — Peter," hakkelt ze. En dan schreeuwt ze ineens:

„Mamma! Pappa! Het is Peter! Het is onze echte Peter!"

De parkiet heeft haar stem al gehoord en vliegt dadelijk naar haar toe.

„Peter!" roept hij, „Peter! Inse kusje!"

Wie zou er het blijste zijn van die twee: Rinske of Peter?

„Nou hebben we ze allebei weer, de weglouster en de weglieger," lacht mijnheer Jelsma.

Rinske danst door de kamer en Peter vliegt door de kamer en telkens komen ze weer bij elkaar.

„En nu gaat Peter in de kooi en wij gaan naar huis," zegt vader.

„Want ik moet nodig weg."

Daar gaan ze dan weer. Zonder mijnheer Jelsma, maar met Peter.

„En nu goed de ramen dichthouden, hoor!"

Rinske belooft het.

Nu is het avond geworden. Rinske ligt in haar bedje. Moeder



heeft haar lekker ondergestopt.

„Gauw gaan slapen, hoor,” zegt ze als ze naar beneden gaat. Maar Rinske kan nog niet slapen. Ze is zo blij. Vader is niet boos meer omdat ze weggelopen is, en moeder ook niet. En Peter is weer in zijn kooi.

Onder de dekens vouwt ze haar handjes.

„Dank U wel, Heer, dat Peter weer terug is en dat ik ook weer terug ben, en dat alles zo fijn is.”

Dan vallen haar oogjes dicht en ze droomt. Waarvan?

Nu, dat snap je zeker wel. Natuurlijk van Peter, haar kleine parkiet.

INHOUD

1. Ik ben tante	7
2. Peter, de parkiet	10
3. De verkleeddoos	12
4. De rode hakschoenen	15
5. Op het spreekuur	20
6. Bezoek van de muizen	26
7. Die domme juffrouw Truus	34
8. Op zoek naar Peter	38
9. Een ritje met de tram	44
10. Een wegloopster en een wegvlieger	47